

UNGARICA **VITEBERGENSIA**

LIBRI UNICI EX BIBLIOTHECA
 NATIONIS HUNGARICAE UNI-
 VERSITATIS HALENSIS CUM
 VITEBERGENSI CONSOCIATAE

Phototypice describendos curavit
 ediditque

BÉLA OBÁL

Professor extraord. Theol. Academiae A. C. Eperiesiensis



Halis Saxonum
 Typis Wischani et Burkhardti
 MDCCCCIX.



SZTE Egyetemi Könyvtár



J000953040

Magyarországi és Lengyelországi Egyetemes Tanács Uniója
Halis Saxoniában Kelt: Október 1859.

HUNGARICA VITEBERGENSIA

LIBRI UNICI EX BIBLIOTHECA
NATIONIS HUNGARICAE UNI-
VERSITATIS HALENSIS CUM
VITEBERGENSI CONSOCIATAE

Phototypice describendos curavit
ediditque

BÉLA OBÁL

Professor extraord. Theol. Academiae A. C. Eperiesiensis

Halis Saxonum
Typis Wischani et Burkhardti
MDCCCXCIX.



26870



In hoc opere continentur hi libri unici

- I. (Nicolaus Agrius): Gratiarum actio cum adiuncta precatione... etc. Debrecenben 1597. P. 5.
- II. A' Varadi siralmas Tömlöztnek fenekén nyomorgó Magyar Raboknak keserves rabságokat egy Keresztyén így sirattya e' versekben (1681). P. 23.
- III. Felvinczi György: Igen szép Historia, avagy Példa az Jerusalemből Jerichóban menő Tolvajoktól megsebesített embernek állapottyáról. Lőtsén 1689. P. 33.
- IV. a) Az Szikszai Templomon gyakorlott Istennek itileti ... melyet Versekben szedett edgy az bujdosok közzül. Lőtsén 1694. P. 67.
b) Mága siralmas sorsat kesergő Magyar Thalia. Ad notam: Jaj mely siralmas ez világ. P. 77.
c) Igaz megiratása egy Csudatermetnek ... az 1692 esztendőben ... notaja: Szolit minket Christus Urunk. P. 82.

His succedunt in appendice:

1. „Osztopányi Pernyeszi Sigmond: A Kegyes Léleknek lelki Vigasztalást szerző Idvesség Paissa. Melyet... fordított Avenarius Jánosból. Lőtsén 1693.” Titulus exemplaris unici editionis secundae. (Prima editio: Colosvar 1676.)
2. Tres dedicationes librorum II. III. et IV., qui insuper legi possunt, a Johanne Var(adi-)Szakmáry ad Michaellem Rotarides scriptae.



Praefatio.

Permulum valet ad culturam Hungaricam alma Universitas Vitebergensis, quam tot studiosi Hungarici inde ab anno 1522 frequentabant, ut suum proprium coetum conficerent et propriam bursam haberent eorumque multi perfectis studiis ibidem professores adhiberentur. Quorum praeclarissimus Georgius Michaelis Cassai, professor et decanus facultatis philosophicae, ante mortem suam anno 1724 res familiares et bibliothecam suam „utilitati et aedificationi Alumnorum Pannonum consecravit“, quo facto fundamentum „Bibliothecae Nationis Hungaricae Vitebergensis“ et stipendiorum hodiernorum iecit. Fundatio haec Hungarica anno 1817 occasione consociationis Universitatum Vitebergensis et Halensis Halas Saxonum transmigravit et etiam nostro tempore separatim administratur.

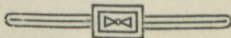
Haec bibliotheca ex eo tempore donatione nonnullorum et praecipue ditissima collectione Michaelis Rotarides multis Hungaricis operibus locupletata est, quae in patria illis adversariis temporibus dissipata sunt. Praefectus huius bibliothecae, Dr. Carolus Gerhard, Director Bibliothecae Universitatis Halensis, primus notam reddidit hanc bibliothecam in opere, quod inscribitur: *Beiträge zur Bücherkunde und Philologie* August Wilmanns gewidmet Leipzig 1903, p. 139—158. De vita autem Georgii Michaelis Cassai et Michaelis Rotarides

scripsit Ladislaus Bartholomaeides sub titulo: Memoriae Ungarorum qui in alma condamnata Universitate Vitebergensi a tribus proxime concludendis seculis studia in ludis patriis coepta confirmarunt. Pesthini 1817.

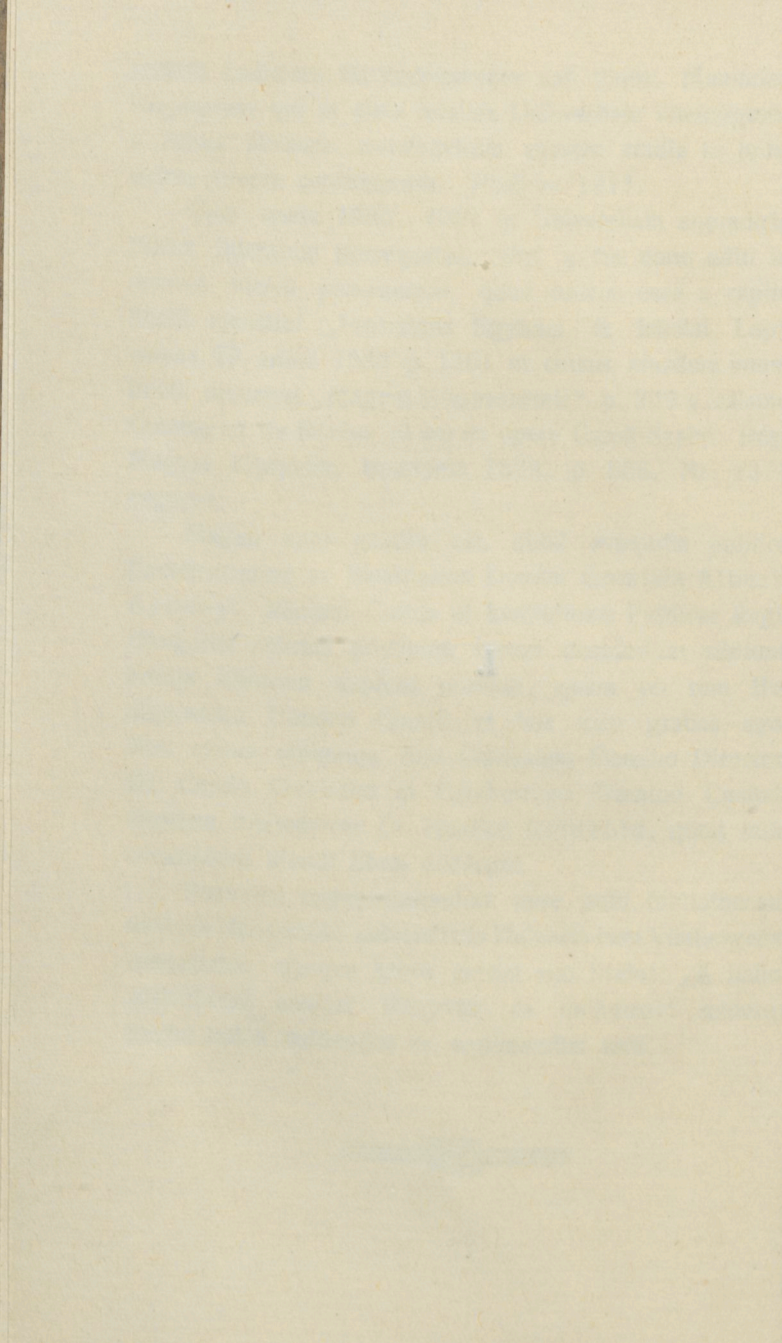
Cum annis 1905—1907 in Universitate supradicta studia litterarum persequeretur, libri a me nunc editi in manum meam pervenerunt, quos unicos esse e capite libelli menstrui „Protestáns Egyházi és Iskolai Lap“ cursus 29. annui 1886 p. 1301 et cursus eiusdem annui libelli menstrui „Magyar Könyvszemle“ p. 259 e calamo Colomanni de Révész id est ex opere Caroli Szabó: Régi Magyar Könyvtár, Budapest 1879, p. 556, Nr. 1374 cognovi.

Magno mihi gaudio est, quod stipendio publico Excellentissimi ac Illustrissimi Domini Comitis Alberti Apponyi, Ministri Cultus et Institutionis Publicae Regii Hungarici adiutus pristinum meum desiderium editione horum librorum explere possum, quam ob rem Benignissimo Domino Comiti et hoc loco gratias ago. Non minus obligatus sum Clarissimo Domino Directori Dr. Carolo Gerhard et Celeberrimo Domino Custodi eiusdem bibliothecae Dr. Henrico Reinhold, quod mihi occasionem utendi libris dederunt.

Postremo commemorandum esse puto bibliothecam nationis Hungaricae universitatis Halensis cum Vitebergensi consociatae eiusque libros unicos sub titulo: „A halle-wittenbergi magyar Könyvtár és unikumai“ materna lingua notos reddendos ac aestimandos esse.



I.



GRATIARVM
ACTIO CVM ADIVN-
cta precatione, pro universis ac-
ceptis et accipiendis Spirituali-
bus et Corporalibus Dei opti-
mi beneficiis etc.



DEBRECENBEN

M. DIIIC.



Ő R Ő K mmdenható Isten,
Menynek es Földnek Ura
teremtőie, mi Urunk Iesus
Christusnak dicsősséges Szent
Attya, Abrahamnak, Isaknak, Iakob-
nak, s minekünk is kegyelmes Istenünk:
Te Szent fölsegédnek alazatos biuel Le-
lekkel nagy halakat adunk, Szent Fiad-
nak az Ur Iesus Christusnak neueben,
minden időbeli el vőtt kegyelmes aian-
dekidert, Lelkiekert es testiekert: Ki-
valtképpen hogy te minket örök idő-
nek ellőtte, az elatre Christus Iesusban
kegyelemből valasztottal, személyedre
es hasonlatosságodra teremtetel, Szent
Fiadnak általa meg valtottal, örökkős
Fiaidda tőttel, Szent Lelkeddal az fo-
gadot fiúságra el pecseltetel, Igaz es
iduőzítő esmeretedre hoztal, iduősse-
günk es örök életünk felől bizonyossá-
tőttel, es ez ideiglen minden lelki testi
veszedelmektől kegyelmesegédből meg
oltalmaztal, es az te Anya Szentegyhá-
zadnak tarsaságába meg tartottal: Ana-
nak-okaert mind ezekert te Szent fölse-
ged.

gednek legyen örökke való halál.

Vissontag Fölsegednek alazatos-síuel
Lelekkel könyörgünk, Szent Fiadnak az
Úr Iesus Christusnak neueben, Szent Le-
leknek vezetéseből, mindennemű ke-
gyelmes igiretidnek, lelkieknek es te-
stieknek rayrunk el telyesíteséert, es ke-
rünk teged hogy az mi Iffiusagunknak
bűneit, es egez életünkben való alnok-
saginkat, teuölgesínter, hitetlensegin-
ket, es mindē egyéb gonoz cseleked-
tinket, kegyelmességedből Szent Fiad-
ert bocsásd meg: Szent Lelkednek al-
tala az te meg esmert igazságodban, id-
vőségünk es örök életünk felől való
hitünkben es remenységünkben mind ve-
giglen tarts meg, reánk ki arasztot Szent
igidnek igaz világosságot az mi síuónk-
ben es Lelkünkben naponkent igaz hit-
nek általa neuellyed, es öregbítsed.

Arazd reánk Uram Isten minden Lel-
ki, testi aldasídat, es Szent Lelkednek
általa naponkent teríts hozzád bennün-
ket, hog terhesünk, hog tegedet jobban
iobban esmerhesünk, felhesünk, szeret-
hesünk,

helsünk; tisztelhesünk es mindenben az
mi fiui es leanyi engedelmeffégünket,
kedves aldozattul te Szent Fölseged-
nek be mutathassuk.

Oltalmaz meg Uram Isten, bomszed-
saginkban leuó Kerebtyen orsagokkal,
cartományokkal, varossokkal, falukkal
es azokban leuó hiueiddel es solgaiddal
egyetemben: minket-is Varasunkal,
Ecclesiánkál, es hazunk nepeuel egye-
sebben, minden lelki es testi veszedel-
mektől, kiualtkeppen az órdógtól, an-
nak alnakfsagatul, csalarádsagatul, hamis
tudományatul, veszedelmes kifirtetítől,
artalmas tagaitul: jóuendó veszedelmes
hadaktul, haborúsagtul, rablastul, du-
lastul, tűztul, ehsegtul, dragasagtul, ve-
sedelmes betegsegektul, hirtelenbē valo
halaltul, eghi haboruktul, vesektul, ra-
gyaktul, kő elsőktul, Meny-űtő kőuek-
tul veszedelmes arvizektul, bűnben va-
lo esestul, gonosz hirtul, nevtul, gyalá-
zatul, gonos lelki esmerettul, ketleg-
ben valo esestul, es karhozattul.

Oltalmaz meg Uram Isten, mind most
s mind

f-mind ennek utanna valo időkben ide-
gen nepeknek ki űtefektől, kaar terelek-
től es fegyuerektől.

Szand meg Uram Isten, az te hiueide-
nek ennyi sok keferues nyomorufagat,
gyalazattyat, romlasat es verek hullasat,
mellyet mind most f-mind ennek elötte
valo időkbe az idegenek raytük kemel-
letlenül cselekettenek, hogy az idegen
nepektől az mi raytunk vött győződel-
mekert, az te nagy Neued ne szidalmas-
tassék.

Oruendeztes megh Uram Isten ben-
nünk, ennyi sok siralmas es rabfagos es-
tendeink vtan. Hatalmas gonduisseled
del, oltalmazasoddal, szabaditasoddal es
bekefsegeddel.

Tarts meg Vram Isten minden he-
lyeken, itt mi közöttünkis, az te berel-
mesfiadnak vereuel meg valtót kicsin
Seregedet es Anyasentegy hazadat, ab-
ban levő Feiedelmekkel, Urakkal, vi-
tezlőkkel, gondusfelőkkel egyetemben,
az te nagy neuednek dicsőfsegeert. Mint
regenten hatalmasson meg tartottad Æ-

gyptomban, az Pusztában, Asyriában,
Chaldeában, Sido orfaghban, es egyeb
helyeken minden kegyetlenek ellen.

Vram Isten gyomlaly ki közzülünk
minden gyűlölséget, vißta vonast, harag
tartast, bossu allo lelket, es ajandekoz
meg bennünk igaz ertelemnek, bölcse.
segnek, hasznos tanacsnak, erősségnek,
eggyeßségnek, igaz attyafiui szeretetnek,
es Isteni felelemnek Lelkevel, hogy
mind az te nagy Neuednek tißteßsegere
es dicsőßsegere tartozo dolgokbá smind
az mi nyomorodot hazanknak es abban
levő Anyasentegyha zadnak oltalmazasa
ra, es meg maradasara bolgalo igyünkbe,
eggyet ertheßünk, eggyet akarhaßunk,
es egy bível Lelekkel nagy hasznóßan
bolgalhaßunk.

Igy tegy mi velünk mi kegyelmes A.
tyánk Istenünk, az te Fiadnak az mi U.
runk Iesus Christusnak altala: Hogy
mi-es te Szent Fölsegednek kegyelmes
gongya viseleset, es oltalmazasat latuan,
az te nagy Neuedet dicsőithesük, es
nemzetsegről nemzetsegre te Szent
Föl-

Fölsegedet, mind örökkön ö: ökkema-
gaftal hassunk, Amen.

K ICSIN GYERMEKEK.
NEK NAPONKENT REG-

geli es estveli könyörgéseknek rö-
vid modgya.

REGGELI KÖNYÖRGES.

VR Isten mi kegyelmes szerelmeres
Szent Attyank, ki minden allatok-
nak, nagyoknak es kicsinyeknek ke-
gyelmes gongyaviseelőie, oltalmazoia
es taplalo Attya vagy: Nagy halakat a-
dunk te bent felsegednek minden idő-
beli gond viselesedert, ez etczakai oltal-
mazasodert is, Szent Fiadnak az Iesus
Christusnak altala, Amen.

Vífontag Fölsegednek mint kegyelo-
mes Attyanknak alazatosan könyör-
günk, hogy mind most s mind ennek u-
tána egész életünknek rendibē őris meg
oltalmaz meg Varasunkal, Ecclesian-
kal es hazuk nepevel egyetembe, mindē
Ielki estefti veszedelmektől, agy egesse-

get, lelki testi bekeſſeget, Es io Napo-
bent Fiadnak az Iesus Chriſtusnak al-
tala, Amen.

ESTVELI KÖNYÖRGÉS,

VR Iſten mi kegyelmes ferelmetes
Szent Atyánk, ki minden allatok-
nak nagyoknak es kicsinyeknek kegel-
mes gongya viſelője, oltalmazója es ta-
pláló Atyja vagy: Nagy halakat adunk
te Fölſegednek, minden időbeli gond vi-
ſeſedert, ez mai taplalafodert oltal-
mazafodertis, Szent Fiadnak az Iesus
Chriſtusnak általa, Amen.

Viſontag Fölſegednek mint kegyel-
mes Atyánk, allazatoſon könyör-
günk, hogy mind moſt ſ-mind ennek u-
tánna egeſ életünknek rendiben, őriz-
meg, oltalmaz meg Varasunkal, Eccle-
ſiánakal es hazunk nepevel egyetembe,
minden lelki es testi veſedelmekről.
adgy egeſſeget, lelki testi bekeſſeget,
Es io Etzakat, Szent Fiadnak az Iesus
Chriſtusnak általa, Amen.

HYM.

HYMNVS.

Christus ki vag nap es vilag, Min-
ket setetsegben ne hagy, Igaz vila-
gossag te vagy, Karhozatra mennünk
ne hagy: Karhozatra mēnünk ne hagy.

Teged kerünk Szent Ur Isten, Oltal-
maz minket ez eyiel, Nyugodalmunk
bened legyen. Az mi lelkünk el ne ves-
sen. Az mi lel:

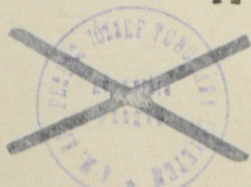
Nehez alom el ne nyomyon, Az ellen-
seg meg ne csallyon, Testünk hozza ne
haiolyó, Es haragodban ne hozzon. Es:

Mi bemeink ha alufnak, Sziuünk re-
jad vigyazanak, Te hatalmadnak ereje,
Legyen hiueknek őrzője. Legyen hiue:

Vi Isten hozza kiáltunk, Legy ke-
gyelmes gondviselőnk, Óriz megh el-
lenseginktől, Órdógnak csalardsagatul:
Órdógnak csalardsagatul:

Parancsollyad Angyalidnak, Hogy
minket megh őrizzenek, Az mi gonos-
ellensegünk, Hogy taoul iaryon mi töl-
lünk: Hogy taoul iaryon mi tölünk.

Emlekezzel megh mi rolunk, Iol tu-
dod mely garlok vagyunk Kiket vered-
del



del megh valtal, Ur Isten kerünk ne
hadgy el: Vr Isten.

Dicsőſſegh legyen Attyanak, ű Szent
Fianak Chriſtusnak, Szent Lelekkel e-
gyetemben, Örökkön örökke, Amen.
örökkön örökke Amen.

AZ MAGYAR ORSZAGHI
Eccleſſianak Keſerues panaſſa, mellyet
tött az Tatar ellen, 1594.

Nota, Ne hagy el eſnem Fölſeges:

NAgy keſerveſſen Fölſeges Iſten
Seregőknek Vra, Magyar nem-
zetnek ki valal regen hatalmas oltal-
ma, nagy romlaſinkból kialtunk read,
tekints Arvaidra.

Iol megh őſmertünk kegyelmes At-
tyank okat oſtoridnak, hogy ſiros földet
moſt epetetted io Magyar Orſzagnak,
fene Tattarral es le vagattad nepet Or-
ſzagunknak.

Czudalatofok de nag igazak Iſten te-
vtaid, megh foghatatlan bölcſeſegh ta-
naczid es minden őſuenyid, ime földed-
re oly nepet küldel az ki teged gyűlöl.

Olly

Olly meſſe földről ſoros utokon e-
rős kő Sziklakon, ver ſopo Tatart te al-
tal hoſtad ſok folyo vizeken, hatalmat
adal ellőünk nekik ſombed nemzetekē.

Legy engedelmes Uram Hatalmas
Iſtente nepednek, pogan Tatarnak ne
ad kezeben hatarat földednek, fel e-
meld karod ſallyon meg kerlek, ke-
gyelmez nepednek.

Az mi erőnkben ſemmit nem bizunk
mert megh csallatattunk, ſomzed bara-
tink nem ſegithetnek csak read marad-
tunk, Emberi erő tőlünk mar el kőlt
kely fel tarts megh bennünk.

Uram kegyelmes Attyank tekints
meg nagy gyalazatodat, mert az pogan-
ſag nag kevely ſoual csufollya hazadat,
es nagy edeffen mayd megh trefallya,
hatalmas karodat.

Serengyors Louan tetoua nyargal la-
baiual mindent ront, mint Villamasbol
hirtelen le ſal tűzes meny ütő kő, igy
nag hirtelē veletlē rontya őli hiueider.

Az te hatalmas reghi nagy karod
moſt vallyon s-houa lőt, mellyel regen-
ten az

ten az ellenfegõn neped hatalmat vót,
houa lõt kerlek az te Angyalod ki iart
neped elõt.

Gyakorta valo kegyességednek példait engedgyed Magyar Nemzetnek,
Tatarok ellen Angyalod ereffed, Meny
õtõ kőuel Menyből verd agyon had di-
cziryen neped.

Rolad Ur Isten az te nepeid el nem
felekeznek, io tetemenyid az Eghigh
neked nyelűeken viselik, - minden nem-
zetek tőlünk meg hallyak, Hatalmas
dolgaidat.

Igen hatalmas vagy te Vr Isten mind
Mennyen es földön, az te erődnek el-
lent nem vethet tegzes Tatar pogany,
rosz rusnya nep es fertelmeskődõ, ki so-
ha iot nem szan.

Vagyon fiuemben erõs remenfegh
hogy meg vered õket, mert noha velek
bűnert vereted elõbör nepedet, de ke-
gyelmes vagy te Attya Isten meghszanz
vegre minket.

Sokaig raytunk el hittem bizony At-
tyánk ezt nem tarttya, mert õ fiaí va-
gyunk

gyunk Christuſert nyavalyankat banya,
csak ſerelméből ſuytogat minket hara-
gyat ſallittya.

Legyen dicseret az Magaſſagban az
mi Iſtennünknek, legyen ſídalom gya-
lázat bator mi bűnös feyünknek, Iſten
kegyelme csak maradgyon meg nyava-
lyas lelkünknek.

Az miket rendelt az Ur felőlünk am
baror legyenek, Attyank minekünk go-
noſt nem adhat kedues ſiainak, ſőt ren-
deleſe haſznofok nekünk, neve Dicser-
teſſek.

LI. SOLTAR..

VR Iſten irgalmaz nekem, te irgal-
maſſagod ſerint, moſd es töröld el
bűnőmet, mellyet banok ſiuem ſerint,
hogy te ellened vetkeztem, banom es
keſerű ennekem, meltan engem meg i-
telhetz, azért te igaz Iſten lehetz.

En az bűnben fogantattam, bűnben
anyamtul ſarmaztā, te csak ſeretz igaz-
ſagot, es igerſi irgalmaſſagot, hints meg
engemet ſóppal, honal ſeierb leſek e-
lőtted

lőtted, vigh leszē lelkem te benned, te-
temim meg vidulnak tūled.

Ne nezd Uram bűneimet, töröld el
minden vetkemet, teremts bennem tisz-
ta szívem, es adgy ennekem SzentLelker,
ne ves el engem előled, es né vedd-el
tūlem ſent Lelked. adgy ennekem űd-
vősseget, es iora viselő ſent Lelker.

En miattam sok emberek, az te vtado-
raterűlnék, kik ő bűnöket el hadgyak,
es eltőket meg jobittyak, szabadits Vram
engemet, veddel rolam iteledet, old-
gyad meg az en nyilvemmet, hogy magaf-
talhasson tegedet.

Aldozatot tennek neked, ha kedues
volna előtred, de csak kivanod en tőlē,
legyen tőredelmes szívem, tekints Vr
Isten lelkemre, es tegy kegyelmesen ő
vele, tegy iol az te egyhazaddal, ki te-
ged szolgál igazságban.

XLVI. SOLTAR.

ERős varonk nekünk az Isten, es fe-
gyverünk ellenség ellē, meg aba-
dit vesedelemtűl, kik rank iőnek most
min.

minden felől, az mi reghu ellensegünk,
haborgat bennünk, erővel fegyverrel,
es nagy csalardíaggal, es minden nagy
hatalmasággal.

Nincse nekünk semmi hatalmuk, mel-
lyel neki ellene allyük, viaskodik az Ur
erretünk, kit az Isten bocsatot nekünk,
ha kerded hog ki legyen az, Iesus Chr-
stus az, seregóknak Urá, kinel nincs
rób Isten, annal vagón az győzedelem.

Ha ez világ mind ördög volna, es el-
nyelni minket akarna, azért róle sem-
mit ne felyünk, csak Christus oltalma-
ban bizzunk, nő bator dühőskodgyek,
nő fenekőgyek, ez vilagnak Vra, nincs
raytunk hatalma, Vrunk Christus ütet
meg birta.

Meg al az Istennek igeie, es nem al-
hat senki ellene, az nagy Isten vagyon
mi velünk, es Szent Lelke lakozik ben-
nünk, ha testünk nekünk el ves, ha mar-
hank el vesz, hirünk es nevünk, felesé-
günk gyermekünk, az menyorságh
megh marad nekünk.

AMEN.

Y A S I E I
Sindnes Isenstærk

hættu á gættu þessu

RABOKNAK

keferves ræðigokur

í gættu þessu

II.

NYSTATTIOTTI

A'
V A R A D I
siralmas Tömlötznek
fenekén nyomorgó Magyar
RABOKNAK
keserves rabságokat
egy keresztyén így siratja e'
Verseken.



NYOMTATTATOTT.



Ad Notam: Mikor Senachérib az Jerusa.

I.

REgen O Törvényben az Izrael népe ,
Ammon pogany népnek hogy esék ke-
zébe ,

Sűrű ohaitással fohászkodék menybe
Meg-halगतád Uram őket az Egekbe.

II.

Szomorún űlt régen Babiloniaba ,
Istennek sok néppel tellyes szent városa ,
Őzvegységre mikor juta Sion Lyánya ,
Meg-szánád mikoron földön űlt a' porba.

III.

Utát nyitál nekik a' szabadúlása ,
Midőn meg-törődött volna Jákób háza ,
Nem hagyád el-veszni sulyos rabságába ,
Bé-vived ismétlen őket hazájokba.

IV.

Sokszor meg-probáltad nyomorúság ál-
tal ,
Sokat Sidók közzül meg-ólél halállal ,
De midőn megtértek hozzád könyhullással.
Hozzájok fordúltál irgalmas orczáddal.

V.

Oh menybéli nagy Ur így fizetél nekünk
Mert nem félénk teged már azért fir lel-
künk,

Noha Profétaid feddöztek ellenünk,
Nem fogadok szódat mert kemény volt
szívünk.

VI.

Már mostan érezzük fenyegetésedet,
Váradi tömlőczben bűntecz ezért minket,
Pénz nélkül adád el rabsagra népedet,
Meg nem öregbited az ő becsujóket.

VII.

Már csak foházkodunk mint foglyok töm-
lőczben,

Miként Jérémiás a' fáros veremben,
Várjuk azt az orát a melly által végre,
Bóldogúl múltánk ki s' jutnánk az Egekbe.

VIII.

Sem éjjel sem nappal nincsen nyugodal-
munk.

Hogy Istent szolgálók nincsen Vasárna-
punk,

Nem zengedez köztünk Evangéliomunk,
Hanem mint a' barmok Törvény nélkül
vagyunk.

IX.

Ha nappalra jutunk dologra hajtának ,
Ha északát érünk kalodában zárnak,
Hogy ha reménkedünk csufolván katzag-
nak.

Mikor könyörgünk is rajtunk hahorálnak.

X.

Sirván jut eszünkben szűletésünk földé,
E' mellet peniglen édes házunk népe ,
Mellyért badgyad lelkünk tomlócz közepette.

Vigy haza Ur Isten még minket kőzikbe.

XI.

Váradi tomlóczben siránkozó Rabság ,
Kik csak ohajtozunk miképpen Sidóság ,
Ægyiptom földében kit bántot nagy fogság
Vigy-ki ez inségből menybéli Uraság.

XII.

Vidd viszsza Ur Isten még a' Jákób házát,
Ne pusztits el bennünk miképpen Gomorát:
Tarts-meg Sodomában mint Loth Pátriárkát,

Engedgy hamar időn látnunk szabadulást

XIII.

Mert e' nagy rabságban szintén el-badgyadtunk ,

Jaj szóval sírással tellyes a' mi napunk ,
Miképpen a' Darvak szinten ugy kiáltunk ,
Jóseffel rómlócznek fenekén csak sírunk.

XIV.

Oh menybéli Isten mig hagyod Lelkünk-
ket ,

Sodoma vétkével gyóttreni szivünket ,
Ideje fenyíts-meg téged nem félőket ,
Ne káromlya tovább szentséges nevedet.

XV

Ne fies oh Uram végső romlásunkra,
Ne nevéssen rajtunk lelkünk fájdalmára,
Vigy haza még minket földünk határira,
Melyrül el-hozatánk bóltig való gyászra.

XVI.

Már fokot közzülünk tengeri gallyákra,
Le-vit az hatalmas idegen országra ,
Születések földét kik nem láttyák soha,
Mellyet keletvéssen sírathat sok anya,

XVII.

Minket-is peniglen azzal fenyegetnek,
Hogy ha fanczot értünk rövid nap nem
küldnek.

Le-adnak földőkre a' Szerecseneknek ,
A' kik határiban laknak napkeletnek.

XVIII.

XVIII.

Nem gondolnak azzal hogy sebekben
fekszünk,
Nem tekintnek arra mint galambok nyög-
günk,
Ha sirunk előttök nevet ellenségünk,
Azt mondgyák el-hagyott s' nincs nekünk
Istenünk.

XIX.

Oh feregek Ura ki formálál minket,
Te teremted Uram az halló fülket,
Hald-meg e' rabságban mi könyörgésünket
Tellyefits-bé hamar a' mi kérésünket.

XX.

A' Sion kő fala egyedül téged vár,
Készülly óltalmunkra feregek Ura már,
Mert lelkünkön vagyon Egyiptomi vas zár,
Neved ne hadd tovább gyalázni mert nagy
kár.

XXI.

Azért fordülly hozzánk mi kegyes Iste-
nünk,
Meg-vallyuk már végre hogy néked vét-
keztünk,
A' szent Izraellel bocsánatot kérünk,
Téríts-meg tehozzád téged had kövessünk.

XXII.

Vigy-ki e' tömlőeznek feret fenekérül,
Ifópoddal tisztíts undok vétkeinkbul,
Engedgy szabadulást minékünk menyég-
bul,

Vigy haza földünkben had dicsérjünk szent-
túl.

XXIII.

Igy sira szivében a' Váradi Rabság,
Kiket most tömlőczöz kemény hatalmas-
ság,

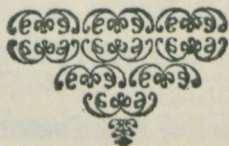
Szabadits-meg minker menybéli Uraság,
Téged imádni fog azért a' Magyarság.

XXIV.

Ezer har száz nyólczvan és edgy eszten-
dőben,

Szent Mihály havának utolsó hetiben,
Nemzetem rabságát látván a' tömlőczben
Ugy szerzém ezeket Váradon létemben.

V E G E.



III.

IGEN SZÉP
HISTORIA,

avagy
P E L D A

Az Jerufalemből Jerichóban
menő TOLVAJOKTÓL meg-sebesít-
tetett embernek állapotjáról.

Mellyet ŰDVEZ I TÖNK elő hozott
Sz. Lukácsnal az X. Részben.

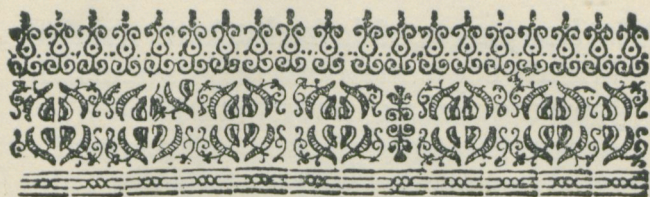
*Mostanpenig Historia szerent bővebb
beszéddel való Rhytmusokban meg-irattatott
és ki-bocsattatott*

FELVINCZI GYÖRGY
által.

Anno 1689. 29. Januarij.



LÓTSÉN,
Nyomtatt: 1689. Esztend:



Az Maria Magdolna Eneke notájára.

Szentül enekelenék egy Halott énekben.

Istenelőtt semmi nintsen
olyan kedves,
Mint az Irgalmatság: mert ki
azzal tellyes, ^(a)
Ajtot az életre által úton keres,
Isten kegyelmében mert a' léfzen reszcs.
De a' kiben nincsen semmi irgalmatság, ^(b)
Az mely az Istenhez egy hasonlatotság,
Az Szentek küszöbén által hejában hág, ^(c)
Mert távúl van attól a' dragá Menyország.
Szépen tanít erről Urank egy példában,
Kit meg-itt Sz. Lukács az ő irasaban,
Egy ember vólt úgy-mond egykoron út-
tyában,
Ki Jerusalemből menne Jerishóban.

A 2

Mint

(a) *Exod. 22. vers. 27.* (b) *Luc. 22. vers. 27*

(c) *Luc. 6. vers. 36.*

Igy ez-is nyavalyás úton menésében,
Midőn nem-is vélne-s-nincs-is elméjében,
Hogy az verengezők vőtték volna célben
Veletlenül esik Tolvájok közében.

Ezen Sidók közzül senki nem könyörült,
Jóllehet Sidó volt sőt ugyan Sidó szült,
Mind Paps-mind Levita az uton el-került,
Noha febek miat szörnyű kinban merült.

Baját fel vallallya noha nem Patronus,
Igy lótt barattyára azt mondgya a' Chri-
stus. (d)

Ebból

(d) *Luc. 10. vers. 36.*

Ebből is ki-tetfzik gyámoltalansága.

Hogy mikor érkezik ez nyomorusága,
Nem támad sohunnan semmi rokonsága,
Mig idegent Isten néki nem támaszta.

Igy vagyon ám dolgá, az egygyes ember-
nek,

Kit a' fok nyavalyák midőn környül vész-
nek,

Jaj akkoron Sórfa egyedül élőnek,
Isten sem javalta állapotát ennek.

Meg történik az jaj ezen-is szegényen,
Mert nem vala kinek tanácsával éllyen,
Forrasztja elméjét, nem ülhet egy helyen
Az veszedelemre hányothomlok megyen.

Miden azért a' buk szertelen emésztk,
Celláját el-hadni gyakran ügyekeztk,
Hogy az út félelmes attól sem vetőzik,
Csak vak szerencsének kormányához bi-
zik.

Noha Jerichotól a' nagy Jerusálem,
Nem vólt igen meszsze a' miként intézem,
De hogy szerencsének forgását el-nézem,
Ajton ki lepőt-is talál veszedelem.

Mikoron úttjában menne leg-batrabban,
Egy sűrőltést halván szívében meg-dob-
ban,

Három Tolvajjalla előtte meg-ottan ,
Mindeniknél lánca , s'-hajito fejsze van.
Fejszjét az egygyík hozzája hajtá,
Homlok szegin rajta nagy sebet hafitá,
Masik-is fültőben más nagy sebet nyitá,
Harmadik mell yében láncaját taszittya.
Ez Sebekkel mindigárt arcza földre esék,
Vállát, hátát, fárát edgyízer-s-mind ok-
lelék,
Mind két karját hamar a' földhöz szege-
zek,
Mindeneftől rajta tizenkét seb esék.
Ennyi fok vagással midőn le-tagollyák,
Egészízen meg hólnak nyavalyást gon-
dollyák,
Turbáját és sebit igen meg-kotorják,
Alitván hogy pénzt azokban talállyák.
Dereménségekben meg-csalattattanak,
Egy denárral többet mert nem találának,
Alfó-s'-felső ruhát rólla le-vonának,
Csak egy lábra valót inában hagyanak,
Sűrű nogatással egy-mást fiettetik,
Félvén uton-járo hogy más-is érkezik,
Szokott barlangjokat fietve keresik,
Melyben hamarsággal mindenik rejte-
zik.

Igy

Így hagyák-el szegényt sok verefégekkel,
 Sem kezét sem fejét nem emelheti fel,
 Kiáltani sem mér mert senki nints közel,
 A'ki nagy kinnyában lenne segítséggel.
 Immár a' szép Nap-is szintén délre jött-fel,
 Meg is ott fentereg vérben kevert testel,
 Várja ha valaki menne az úton-el,
 Ki Istenét nézvén őtöt segilne fel.
 Azomban egy ember csak hamar el-juta,
 Az Aronnak rendin ki ugyan Páp vala,
 Jerusálem felől vala ennek úta, (e)
 De ez történetet csak ingyen sem tutta.
 Halván az sebesnek nehéz ohajtását,
 Nem közelit hozzá tartoztattya magát,
 Gondolván magában hogy ha adgya sza-
 vá,
 Ő néki kell venni egészen fel baját.
 Ott járását azért akarván titkolni,
 Az járt útról el-tér nem akarrá menni,
 Csak láb hegyen kezde az útból ki-lépni,
 Garczon barázdakon a' sebest kerülni.
 Laba sühogását de nem titkolhattya,
 Mint hogy álnok szivét az Isten jól láttya,
 Mely hogy ez szegénnek füleit meg-hat-
 tya,

A 4

Ki

(e) *Luc. 10. vers. 30.*

Ki vagy Uram : ki vagy, nagy szóval ki-
áltya.

Meg-győzetvén azért lelki ismérrettől,
Nem ohajtya magát vagy ket felelettől,
Mint hogy értet hol mit az Isten könyvé-
ből,

Azért így szól néki nagy kételenfégből.
Pap vagyok mit akarsz? mi nyavalyád va-
gyon;

Mi okon ohajtasz kérlek ilyen nagyon?
Kinek esedezel hogy téged ne hadgyon?
Nints itt olly ki néked segítséget adgyon.

Monda ott a' Papnak a' meg-sebesedett,
Jaj Uram mint járék! én nyavalyás ve-
szett,

Az Tolvájok miatt rajtam sok seb esett,
Itt halok meg hogy ha kezeded nem ve-
zett.

Szány-meg azért Uram az Istenért kérlek,
Az földről emely. fel talám meg meg-élek
Ne dugd befűledet, hogy firva beszéllek,
En-is az Istentől reád áldást kérek.

Monda a' Pap: nem átom magam ily dolog-
ban,

Mert Szenthely a' hóva járok a' Tem-
plomban,
Makula

Makulā sem fekély nincs ièmmi tagom-
ban, (f)

Szolgálnom kell Istent nékem tisztaság-
ban.

Tuddé nem illetünk mi meg-fertezett,
Nem hurczolunk (mint te) ilyen el-ve-
tettet,

Bűdöst, vereft, holtat, sebekről senyvettet,
Csak Istent törvényét mutató Sz. Köny-
vet;

Papi tisztem rendi sem bocsáthat arra,
Hogy gondviselésem légyen Ispotályra,
Sőt, ha az Fő-Papnak e' lenne tuttora,
Reá sem nézhetnek soha az Oltárra. (g)

Halvána' nyomorúlt a' Papnak beszédét,
Az jó reménységtől el csüggeszte, szívét,
De még-kinnyában-is egyben fogván ke-
zét,

Efedezik néki hogy nézze Istenét.

Mondván: kérlek Uram meg-is ne szomoríts
Az út közepiből csak ki málnom segits,
Az más oldalámon talám annyi seb nints,
Bár csak a' palczaddal engem arra fordits.

Nem lehet Atyafi (a' Pap ilyen felel,)

Nekiálts annyit rám mert sietnem el-kell,

A s

Soha

(f) *Levit. 21. §. ult.* (g) *Exod. 29. §. 30.*

Soha nem nézhetem én a' sebest közel,
Mert jó izón osztán ennem s' innom nem
kell.

Jó volna hitvanság hir nélkül meg-halnod,
Hogy sem tisztes embert úttýában on-
szóinod,

Elég gond én rajtam, hogy-hogy-is kell
szólnod,

Nem lészek én néked hiddel azt Borbélyod.
Az sebektól beteg hogy ezeket hallá,

Mindgyarást ő magát halálnak ajánlá,

Mert reméntelenség badgyatt szívet fogá,

Azért nagy jaj szóval im ez szókat mondá.

Jaj hatalmas Isten immár fejem medgyen,

Mit szól a' tudatlan ha a' tudos illyen,

Ingyen sem reméltem hogy ez el-kerül-
lyen,

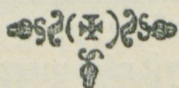
Uram rendely olyat ki nékem segillyen.

Igy szólla a' beteg sűrű könyhullással,

Istenhez ohájto sok foházkodással,

Az Pap-is el-méne lassu ballagással,

Nem tölte az údót ott disputalással.





PARS SECUNDA.

EZután egy fertály orácska hogy telék,
Egy Szentes Levita mindgyáraft ér-
kezék,

Az Pap után azon úton ügyekezék,
De az nyegéft halván ez is meg-űtközék.
Mingyárt elmejében űtközék illy dolog,
Hogy ott sok emberen gyakran proba
forog,

Sebben kinlódik az ki most ott zokog,
Azért ő-is balra a' járt utrol ki fog.
Ufziza a' gázt ő-is keresztűl a' réten,
Siradoz a' lába láron seppedeken,
Rakotttyás fuz-fak kőst mind egy-aránt
megyen,

Akadoz a' lába mint tővisses helyen.
Ez lön a' kegyesség a' Sz. Levitában,
A' mellyet így követ a' menő úttyában,
Bajos budokláfa de lön csak héjában,
Mert így szól a' sebes torka szakattában.

OJakobnak Ura, Irgalmas Szent Isten,
Mi dolog hogy engem csak el-kerül min-
den,

Ki ez

Kiez úton járjon csak egy ember sincsen,
Az-is kerül engem a' ki most el megyen.
Ki vagy Uram kérlek rajtam most könyő-
rűly !

Engem nyomorúttat oh Uram ne kerűly!
Fordics meg útatattóllem igy el ne hűly,
Hogy az Angyalokkal Menyországban
őrűly.

Hogy ha ez útadban szerencsédet várod,
Hogy én itt halljak-meg tudom rem a-
karod,

Noha távul mentél de szóm tudom hallod
Szóly nékem ha Istent lenni szűből vallod.

A' szentes Levita hogy e' szókat hallá,
Sz Lélek szikrája kemény szivét szállá,
Hogy rá ne felellyen meg is meg nem állá,
Ki legyen s'-mi lelte meg-tudni jóvállá.

Zugolódik. du! ful, örömeft menne-el,
Meg is kiált tavul de nem megyen közel,
Kérdi nemzetéről, s' miképpen esett-el,
Hogy-hogy vagyon dolga, hogy-hogy
nem kelhet fel?

Az mint szólhat szegény mond erre a' sebes.
Sidó vagyok Uram kérlek hogy meg ne-
vefs?

Az verengezőktől vetteték nékem les,

Edgy

Egy tagom lints az mely miattok nēfebes.
Nemzetségem szerínt Rubentől származtam
Eiső szűlőt vólt ez a' mint én hallottam,
A' tób Sidok között en-isedgyik voltam,
Noha most véletlen e' kinra jutottam.

Jöj közeleb hozzám a' földrűl emely-fel,
Ne hadd az Etszaka hogy itt boritson-el,
Ne ofsozzék a' vad kin vallott testemmel,
Ezennel meg-halok kérlek hogy temesd-
el,

Ha penig halálom meg egy kicsint halad,
Vezess a' városban ne vond így meg-ma-
gad,

Mert rajtad kívül más ma reám nem akad,
Talám addig inam szintén el-nem szakad.

Ha az Isten nékem az élette. kedvez,
Ez nyomorúlt fejem hóltig te szólgád lesz,
Ha penig ez nagy kin ugyan földhöz sze-
gez,

Értem az Istennek nagy kedve rajtad lesz.
Illy könyörgő szavát hōgy a' beteg végzé,
A' Szentés Levita mind tegyiben szedé,
Nem kell szolgálatod néki azt felele,
A' mit érdemlettél abban estel belé.

Hallom nemzetedről mondod hogy Sidó
vagy,
El hiszem

El-hiszem de bűnöd halma felette nagy,
Hapenig a' Ruben nemzetségéből vagy,
Szintén azónt néked hogy most e'kinban
vagy.

En Levita vagyok, s'-a' Szent helyen lakom,
A'honnét te jöttél a' mind tölled halom,
De az sem lesz néked ez úgyben oltalom,
Mert ott sem szolgáltál Istent úgy gondo-
lom;

Az Rubennel peníg bár ne dicsekedgyél,
Hogy ő nemzete vólt a' kitől születtél,
Mert ő-is Attyától meg-átkoztatot fel,
Gonoszul vész magva a' ki gonoszul él. (h)

Nem fizeti azt meg senkinek az Isten,
Ki jól téssen azzal a' ki mind te illyen,
Nem vét senki magot soha-is tengerben,
Bolond ki buzát vét kikelnifővényben. (i)

Jákob az halálhoz mert hogy közel vala,
Minden Fiait elő hitta vala,
Kinek átkot, s'-kinek aldást mondott vala,
Rubennek peniglen imigyen szolt vala.

Nem lehet te néked elő ment eleted,
Mert Atyádnak agyát te meg-ferteztetted
Nagy dologra eddig ezt te nem értetted,
Ez vagyon most rajtad ha eszedben vótted.

Nö

(h) Genes. 49. v. 3. (i) Luk. 8. v. 6

Neonszoly hártudván hogy Levita vagyok,
Csak túrjed nyavalyad mert bűneid nagyok,

Természetem gyenge rajtad ha vért látok,
Marczongot testedről mindgyárt el-a-julok.

Tudod semmi fertőt nem szeret az Oltár, (k)
Mert Isten mi töllünk nagy tisztaítást vár
Tudhatod ezt te-is ha Templomban jártál
Ha töllem nem hiszed tudakozd mástól
bár.

Légy veszteg talám lesz ki hozzád érkezzek,
A' ki Istenessen veled cselekedgyek,
Mert tiszttem hólnapra Oltárhoz rendelték, (l)

Nem akarom véred hogy reám fecskendgyek,

Azért kell énnékem most igen sietnem,
Szent hivatalomat hogy vegbe vihessem,
Semmi tisztátalant nem-is kell illetnem,
Erteid imár miért kell téged el-kerülnöm.

Hogy a' Levitától illy beszéd adaték,
Ezen szegény sebes csak meg-szönyöködék,

Az Istenben hűti de meg nem csókónek,

Azerq

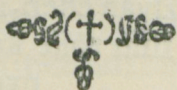
(k) Num. 18. §. 2. (l) Num. 1.

Azért badgyat szája illy beizédrenyilek.
 Ertem hivatalod s'-Levitai tiszted,
 Mely rendszerint szintén holnap illet té-
 ged,
 De tsak haszontalan ebbeli mentséged,
 Mert szódból ki-tetszik minden negedse-
 ged,
 Nem kedves Istennél az ollyan áldozat, (m)
 Nyomorult hasznára a' mely által nem hat
 Az Isten mondgya ezt mellyet ki-ki hal-
 gat, (n)
 Könyörülő szű kell nékem, nem áldo-
 zat. (o)
 Nem igy cselekedet régen a' Tobias,
 Kinél könyörülőb már nem lehetet más,
 Nem vólt ő előtte olly izes jó lakás,
 Kit felben nem hagyot ha sebben fekűtt
 más.
 Sőt midőn Fiátolegykor meg-hallotta, (p)
 Hogy sebek mia lőtt egy Sidónak hóltá,
 Kedves rendegit-is a'ztálnál fel-hatta,
 S'-ötet el-temet vén a' földnek meg-atta.
 Szemedben penig te nem látz nagy gerendát
 Midőn én szememben harogatz kűs szál-
 kát,

Mondod

(m) *Psal.* 50. *per totum.* (n) *Osae* 6. v. 7.
 (o) *Matth.* 9. v. 1. (p) *Tob.* 2.

Mondod bűnöm hozta réám ez nyavalyát,
 Mert ősom hallotta az Attyának átkát.
 Az Rubenen ha volt a' Jakobnak átka,
 Hogy Attyának ágyát ő meg-rutította, (q)
 Levit is gyilkosnak Jákob kiáltotta,
 Kiért Isten magvát széllyel el-öszlatta.
 Attól félsz hogy vérem ruhádra fecskendik,
 Kiért az Oltárhoz menned nem engedik,
 De ha szived jobban bűnből ki ne kendik,
 Pokolbéli kintol ki nem menekedik.
 Inkab hordozod te látom a' bojtortjánt,
 Mellyért budoklásod most köntösedre
 hant,
 Hogy sem a' szép aldást kit reád nyelvem
 szánt,
 Meg-szánná engemet ha kérném a' po-
 gánt.
 Így végze beszédét az útban fetrengő,
 Kinek immár kinnya tiz annál inkább nő,
 Az Levita menvén haragjában for-s'-fő,
 Mert a' réá hánt szóknak értelme igen bő.
 (q) Genes. 49 §. 6.





PARS TERTIA.

A Zonbã a' szép nap Délrőlel hányotlik,
Meg-is segítségre senki nem erkezik,
De ő mind halálig csak Istenben bizik,
Véli hogy ő tőlle majd meg-segittetik.

Az mit könyörgessel Istenelőt fel ér,
Azt mind el követi sőt kegyelmet is nyer,
Arczal le borúlván térdre könyőkre kél,
S'-az meg-fordulásra ő tőlle erőt kér.

Noha lelket mingyárt ajánlá Istennek,
Testét a' vadaknak s'-azok által földnek,
Remitő fok gondok szívében őtlődnek,
De még ő kinban-is így szól az Istennek.

Uram Seregeknek hatalmas Királlya,
Te bírsz mindenekkel azt minden meg-
vallya,

Imé segítséged bűnös lelkem várja,
Adgyad hogy valaki kiáltásom hallja.
Te szabadítad-meg a' szegény Danielt, (r)
Kita' fok Oroszlyán éhen-is el nem nyelt,
Amaz három Iffiú tőlle kegyelmet
nyert, (s)

Azért tűz langkősz is mindenik éneklett.

(r) *Dan. 14.* (s) *Dan. 3.*

Kérlek

Kérlek irgalmadból én réám-is tekints,
Ez szomorú kinomban gyógyító irral
hincs,

Undok bűneimert tölled el ne taszics,
Mert rajtad kívül már semmi reménnye
nincs.

Olly irgalmas személyt Felleged támaszszon,
Ki tégedet féllyen s'-engemet meg szan-
nyon,

Itt az út közepin meg-halnom ne hadgyó
Hogy semmi fene-vad el ne szaggathai-
lón.

Mert annyi erőm fints hogy innét fel-kellyek
Bar csak hengeregve egy rejteket lellyek,
Csak egy tagom sincsē kit fel emelhessek,
Parancsoly egy embert én Istenē kérlek!

Az Siralmasfebet alig végze szávát,
Ottan segítséget mindgyarált jöni lát,
Egy Samaritánus vezeti Szamarát,
Tereh nélkül jöven dudollya nótáját;

Az ő modgya szerént szintén azt éneкли.
Mennyik az Istennek sok jó téteményi,
Ez úton mennyiszer járni kell o neki,
Meg-is az Ur Isten veszélytől meg-őrzi!

Az enekles közben hozzája közúl jut,
Lát ott egy holt testet niely vértül igen rút,
B2 De

De ő mint a' többi az útból ki nem fűt,
Mert szivét öntözi a' Mennyei Sz. kút ;
Láttya hogy a' Sidó él, de meg-csendesült,
Mert vere ki-folyván minden teste meg-
hűlt,

Az Nap melegétől bön ugyan meg sűlt,
Hogy Golvájok miatt meg-mezitelenült.
Gyorsan elé véve kicsin szelenczejét,
Melyben tartya vala gyógyító eszközét,
Olajjal meg-hintven bé-kötöze sebet,
Ottan néki szólván így kezdé beszédet.

Serkeny fel nyavalyas ki vagy és hól jártál,
Mi lelt sebek miatt hogy így el-aluttlál,
Azt tudám előbször hogy ugyan meg-
holtál,

Tekincs réám s'-meg vidúlsz ha most el-
badgyattál.

Kelly-fel lies kelly-fel magad ne hadd így-el,
Im én-is segíttek a' lok veréből úgy fel,
Szóly beszélyén velem miképpen este-el,
Hareám tekintesz meg-eledcz ezennel.

Ottan egy kezével fel-emeli fejét,
Az másikkal penig meg fogja job-kezet,
Apolgattya törti vérben fagyott sebet,
Végre meg-eszmódvén így fordittya
nyelvét,

Oh

Oh életnek Ura hatalmas Teremtő,
Szegény bűnőfökön ingyen könyörülő,
Halal kapujában életre vihető,
Bezzeg nagy jó téted a' melly most hoz-
zám jó.

Igazán mondotta ez Habakuk Prophéta, (1)
Vard az Urát s'-el jó a' mint meg-mon-
dotta,

Im hogy fejem magát az halálnak atta,
Az életet nékem Isten akkor atta.

Honnet jöttél Uram Istennek nagy szenté?
Talám a' Gobiásnak te voltál vezére?
Nem Azariás-é szentségednek neve?
Mond-meg ha nem te vag' az Angyalnak.
jele?

Mert midőn halálban szintén el-aluttam,
Hozzám jövésebben semit-is nem tuttam,
Az te kegyes szódat mi helyen hallottam,
Ugy tetszik kinomból ugyan meg-ujjúl-
tam.

Sebeimnek noha nagy vagyon nyilások,
Kiknek tűrhetetlen vólt imint fajdalmok,
Ugy tetszik immáron hogy ugyan gyo-
gyulok,

Nevedről jó Uram azért tudakozok.

B 3

Monda:

(1) Hab. 2. 7. 3.

Monda : Oh nyomorult mit faradcz moll
azzal ?

Hogy nevem tudakozd, mert nem va-
gyok Angyal,

Sőt el-vetett ember hidd-el azt bizonynyal,

Az miolta egygyütt lakom a' Sidókkal,

En Samaritánus vagyok nem tagadom,

Tepenig Sidó vagy a' mint Szódból hal-
lom,

Gyűlöltek tük minket azt en nyilván tu-
dom, (u)

De én mind'ezeket csak Istenre hagyom.

Affelől én téged e'kinban nem hadlak,

Mert kegyes emberek kősztetek-is vad-
nak,

Noha velünk igen ritkán társolkodnak,

De nekem kősztetek sokak jó szót adnak.

De meg nem csak minket gyűlöltek úgy
éitem.

Hanem kősztetek-is jó szeretet nincsen,

Minden Prophetákat meg-ölök buntelen,

Még a' Messiást-is gyűlöltek szörnyen.

En Samaritánus vagyok a' mint hallád,

De szándékom ez hogy visellyek gondot
rád,

Isten

(u) Job. 4 7. 9.

Isten dolga lőtt ez a' mint meg-is vallád,
Szánlak-is jó szomizéd mert nagy a' nya-
valyád.

Imint hogy fel-holton téged találalak,
Noha nem érzetted vérből ki mosálak,
Sebeidben olajtöltvén szóllítalak,
Adgy hálát Istennek hogy fel-alíttalak.
Más-felé kellene ugyan mostan mennem,
Ez Szamárral vagyok, nincsen semmi ter-
hem,

Úlly fel a' határa im segíttek menten,
Meg-gyógyítlak en, vagyon annyi pén-
zem.

Azonban hogy ötöt mezeitelen láta
Ingét, Köppenyeget testére fel-ádá,
Csak alsó Gúnyáját ő magának hadgya,
Az Sebes beteget Szamárra fel-tolya.
Ímmár hogy mennének Jerusálem felé,
Az meg-vidult beteg mint járt meg-be-
széлле,

Hogy ötöt meg-szánta szépen meg-kö-
szöné,

Az ballagás közben beszédet így kezdé
Igazan mondod azt Uram réá térek,
Az Sidok tutokét hogy igen gyűlölnek,
Társul venni penig ugyan nem-is mérnek,
B4 Magok-

**Magokról (hogy szentek) mert mind ugy
itilnek (x)**

**Sőt a' Phares rendin lévő kevély dufok,
Az hofzfú köntözű Szent Pharifæusok,
Minket-is ugy tartnak kik vagyunk köz
Sidok,
Hogy ne légyünk nekik semmiben-is tár-
fok.**

**Az Prophéták ot-is mind egygyig gyűöltek
Kegyetlen halállal őket mind meg-öltek,
Kit negygye vágtanak kinek fejét vettek,
Esfaiást ugyan kette fűreszéltek.**

**Az Messiással-is most azt cselekedik,
Hogy Istentől jötnek őtöt nem isméri,
Bölcs tanításaért halálra üldözik,
Ezen két naptalám ugyan meg-is ölik.**

**Mind-az-által Uram ne gondoly most azzal,
Hogy ellenkezéstek vagyon a' Sidókal, (y)
Mert azt hatta Isten nagy parancsolattal,
Hogy különbözzenek tölletek szokás-
fal (z)**

**De a' barátkozást soha nem tiltotta,
Sőt a' jó téteményt ugyan parancsolta,
Kivalt-képpē pedig mikor szükség hoszta,
Meg a' természet-is ezt belénk óltotta.**

Az mi-

(x) Matt. 23. v. 6. Matt. 6. v. 5. (y) Luc. 9.

(z) Matth. 10.

Az miképpente- is mostan cselekedtél,
 Midőn nagy kinomban engem nem ke-
 Hanem sebeimben olajat töltöttél, (rúttél,
 Hogy gondomat viseld számarodra tőttél.
Noha pedig nincsen én velém egy hutod,
 De jutalmát ennek soha el nem veszted,
 Mert mikor szerentsed szíveššebben kéred
 Akkor fizeti- meg ezt az Isten néked.
Hogy én most az utban sebekben fekűttem,
 Ohajtozó szókkal keservesen nyegtem,
 Kettő- is ment ott el én felekezetem,
 De ők megszűze földre el-kerűltek engem.
Azoknak egyike ugyan Szent Pap vala,
 Az másik pedig len szerzetes Levita,
 Az Isten törvényét mindenik jól tutta,
 Egygyik- is igazán de meg nem tartotta.
Jobb lól azért Uram te nekem ezeknél,
 Mert ők el-kerűltek de te könyörűttél,
 Hogy azért én velem ily jót cselekedtél.
 Jutalmad bő legyen az elő Istennél.
En Jerusálemben edgyes ember vóltam,
 Sok gondolatim kőszit bumban ki indul-
 tam,
 Jerichóban menni szokszor tartakosztam,
 Magam most meg unván útnak úgy in-
 dultam.

De lámely véletlen rósz szerencsén járék,
Harom verengezót az útban találék,
Nagy verefég között rajtam fok febelek,
Ruham-is testemről tollók le-vonatók ;

Az Samaritánus mind ezekre így szól:
Hallottam gyakorta ezt a' Tudofokról,
Bóidog az az ember a' ki tanul másról,
Azért én-is sokszor tartottam ez uttol.

Mezitelen vóltod néked-is sajnállom,
De nagy sebeidet annal inkább bánom,
Ruhamot-is tóloed hidgyed hogy nem
szánom,

Ingem is viseld-el ugyan néked adom.

Ott a' beszéd közben a' Várat el-erik
Az nap is le-menvén szinte alkonyódik,
Az Samaritánus azontudakozik,
Hogy egy Szallást lellyen melly néki is
tetfzik.

Gyorson mutatának egy Vendég-fogadót,
Az nyugodalomra alkalmas és jót,
Az Gazdát köszöntvén monda néki illy
szót,

Találtok Uram itt kenyeret, húst, és söt.
De honnét jöttetek es kik vadtok mond-
meg,

Mi lelte társodat hogy olly igen nyeg,
La melly

La melly veres rajta mind vagh s'-mind
Köppenyege,
Vadak szaggataké hogy olly igen beteg.
Talám gonofz gyótri mely halovány arczul?
Avagy meg vagdaltak mennyi vére indul,
Jaj hatalmas Isten hogy hog' járt ily rútul,
mennyi leb ván rajta soha meg nem gyo-
gyúl.
Nosza fogjuk Uram mert színtén el efsk,
Nem szólhat ez így le hogy ha le nem ve-
szik,
Józtetek tû Szólgak innét állyon egygyik
Tul emellye lábát csak gyengen a' másík.
Otte egyenlő szível mind Gaz-s'-mind Szól-
gak,
Az Szamárról szegint szépen le-szallitták,
Egy kies Tornáczban ágyat meg-csinálak,
Gazda is el-külde hogy az Borbélyt hinak.
Az Samaritánus beszéli azomban,
Mint találta szegint fel hólton az útban,
Az sok sebek miatt vonagot nagy kinban,
Hogy a' Tolvájoknak esett vólt markok-
ban;
Más a' Borbély-is ottan el-érkezék,
Az két-fel szomféd-is mindenik bé-lépék
A' Samaritánus imigy gondolkodék,
Hogy

Hogy azok láttára Gazdával alkunnék,
Ezek előtt azért mingyárt tudománt tön,
Az erszényben nyulván két pénzt onnat
ki-vön,

Mellyet szokászerint az asztalra le-tön,
Az Gazdának penig illy feleletet tön.
E' két pénzről Gazda csak ugy gondolkod-
gyál,

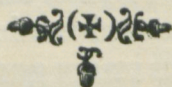
Hogy gyógyulásában ennek forgolód-
gyál,

Im jelen a' Borbély velle meg-alkudgyál,
Etéről, ittárol, szorgalmatoskodgyál.
Ha mit költesz ennek etére itara,

Vagy a' gyógyításnak mi léfzen az árra,
Mikor viszfzá jövők gondom léfzen árra,
Faratságodnak is meg- léfzen jutálma.
Azomban jó Borbély hozzád illy szóm va-
gyon,

Tunyaságod miatt hogy ez meg ne hál-
lyon,

El-megyek én: Isten véletek marádgyon,
Illýen törtenettől benneteket ójjon.



APPLICATIO.

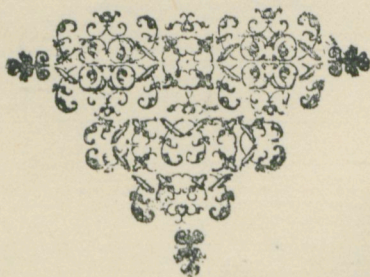
EZ Historiának hallok a' beszédét,
 Lassuk-meg imáron annak ez értelmét,
 Mert nem vonnya senki jól a' hegedűjét,
 Ha az fel-tótt notán nem tartya elméjét.
 Ennek az értelme halhaczcza meg-kettő,
 Egygyikben mi róllunk szóllot üdvözítő
 A' másikat penig magáról mondgya ő,
 De titkos értelmet mindenik keres ő,
 Az első részével Urunk azt tanította,
 Az Törvény tudóknak mikoron azt
 mondgya,
 Nom az az embernek az ő jó baráttya,
 Kivel rakonságát és egy hűtit tartya.
 De az nyavalyáson valaki könyörül,
 Mikor kára léfzen annak ő nem örül,
 Ha segítséget kér szívében hozzáfúl,
 Ennek az Isten-is léfzen segítségül.
 Az második Résznek titkos az értelme,
 Mellyet midőn fel lél az emberi elme,
 Meg-láttya mely bővős az Isten kegyelme
 Kit Szent Fia által a' bűnőssel közle.
 Mert mikor az Isten az embert teremte,
 Tiszta szent életben őtöt helyhezfete,
 Dego-

De gonofz kívánság farkából ki-vete,
 Isten haragjában a' magát ugy ejté,
 Az mikent ez le-jöt az Jerufalemből,
 Ugytávozot ember, el az Ur Istentől,
 Jerichóbámenvén az mondott Sz. helyből,
 A' Szátan hazában méne az fzenségből.
 Az gonofz kívánság az gyönyörű kérben,
 Mikoron indúla az ember fzívében,
 Szintén akkor elék a' látrok kezében
 Kik harman vóltanak ha vótted efzedben.
 Egygyika' test a' ki csak gonofzra vágyik,
 Másodika' Sátan ki csak olálkodik,
 Harmadik e' Világ ki-is hízelkedik,
 Tizenket febekbenezekről kinlódik.
 A' Seb azért a' bunegygyika' gyilkofság, 1.
 Kinek a' másikja a' rút paraznáság, 2.
 Harmadik seb amaz balványozo vakfág 3.
 Negyedik peniglen az orzóhamiság, 4.
 Az ötödik-is rút a' gyakor részegség, 5.
 Hat a' harag-tartó fene kegyetlenség, 6.
 Az hetedik penig a' fukar főfvénység, 7.
 Nyólczadik a' Szitok, ugyanéktelenfég; 8.
 Az kilenczediknek neve az Irigyfég, 9.
 Tíz a' ragalmazó fertelmes nyelvelfég, 10.
 Tizenegy a' hamishűtű vakmerűfég, 11.
 Mind ezeknek Anyja amaz rút ke. 12.
 velyfég. Erted

Erted már a' Tolvajt a' melly a' te tested,
Az Ördög s'-ez Világ kik vagdálnak téged
A' Sebek a' fok bűn nyomorgattyak lelked,
Mert Istent el hattad s'-az ördög bir téged.
Az fel-hólton hagyás a' karhozat úttya,
A' meg-fosztás penig a' jók el-hagyása,
Papnak s'-Levitának héjában járása,
Hogy a' Törvény röllunk bűnt le nem
moihattya.

Az Samaritánus az Ur Christust jedzi,
Ki az embert szómváne' bűnből ki-vezzi,
A' Vendég-fogádó a' Szent-egyház képi.
Bűnből vigasztalást a' bé-kötést jedzi.
A' két pénz példázza két Sacramentumot,
Ayagy az O és Uj két Testamentumot,
Kikből legeltetik Tanítók a' nyáját,
Az hatra maratt pénz jóvendő jutálmát.

V É G E.



IV.

A Z
SZIKSZAI

Templomon gyakor-
lott Istennek iteleti; az mel-
lyet Isten az ő bölcs iteletiből az go-
nosz embernek fel gyujtani
meg engedett, és az benne
lévő sok Jofzággal és
Tizenkilenczemberrel
együtt az Tűz által
meg emész-
tetett,

*Mellyet Versekben szedett edgy
az bujdosók között.*



L O T S E N.

M. DC. XCIV.



Nagy gyászos ido a'
Kire jutottunk, Meg ize-
kot bűnünk ért-im nagyon
fíralmunk, Isten ellen valo partért
kár vallásunk, A' mellyeket soha
mi le-nem írhatunk.

Eztt szűlte Atyaink számtalan
fok vétke, Gyakorlott bűnökbul
főzött kedvesétke, Hogy mi fijak
jűnénk valaha eszűnkre, Lelkűnket
forditnánk csak a' jó Istenre.

Hamiság, irigység, mordság,
hitelenség, Gonosz, szó, és szándék
látás, kegyetlenség, Szitok, átok,
harag, és békételenség, Eztt szűlé
ez helynek az Istentelenség.

Hát ha meg gondollyuk fijak mi
utankat, Meg láttyuk bizonyyalaz
mi romlásunkat, Így eszűnkben
veffzűk mi kárvallásunkat, Melly-
ért pusztította Isten várasunkat.

Innen

Innen vagyon Isten kit szeret meg veri, Mert az jó Atya-is ugyan ezt miveli, Az melly fiát jobban s'-kedvesben szereti, Őt egyebek felet gyakran fenyegeti.

De nem azért veri hogy őtet gyűlölné, Így ő haragjának terhét reavetné, De hogy akaratját nekie mivelné, Teremtőjét Attyát ekképpent tisztelné.

Nézd meg Uram mostan az mi esetünket, Mert nem tagadhattyuk az mi vétkeinket, Mellyekért oh Isten verten ver sz bennünket, Es meg szomoritod az mi sziveinket.

Nem laddé Templomunk mind amaz nagy Aron, Ollyan volt min nekunk mint eros Halcion, Az melly gyönyörködik mint az erős Sion, Mert álla Isteni ez hatalmas karon.

Hatalmasb ostroma nincsen az
Istennek, Az tűznél gyakorta, mel-
lyel az embernek, Kincse és jószágá
Földről töröltetnek, Melly-is olda-
lára im áll az helynek.

Mert ha meg tekintyűk az mi
Templomunkat, Es a' körül valo
szép Parochiánkat, A'-hoz közel
valo drága Oskolankat, Meg éget-
te nem kerülté határokat.

Siralom jajgatas jaj-fzó nagy
ohajtás, Siralmás kiáltás szivbeli
haborgás, Istennek hatalmas osto-
rán csak sívás, Hallaték szüntelen
eznapon jaymondás.

Mert némelly leányát némelly
ismét Annyát, Némelly fok józsa-
gát, némelly hazastfárát, Né-
melly fok arannyát némelly szép
ruháját, Sirattya jaj-gattya ilyen
nagy romláját.

Eznapon veze el szikszonak Tár-
háza,

háza, Az mellybűl gyakorta fok
szegényt taplálá, Sok kegyetlenek-
nek mellybűl fáfárkoda, Hogy sze-
gény fejének maradást találna.

Itt vesze el kintcse itt minden
szépsege, Itt soknak élete itt soknak
öröme, Itt öltözék feje gyászban és
vig kedve, Itt marada soknak sze-
relmes cselédgye.

Imé most-is raytunk haragja
Istennek, Rendelési ellen mert él-
tünknevének. Es ellene jartunk ő
szent szerzejinek, Ezzel adunk okot
minden büntetésnek.

Eszet szerzék minekűnk Atyaink
fok bűnők, Minden napon ellened
valo fok vétkek, Az mellyeket mi-is
bűnösök követűnk, Jaj jaj már mi-
nekűnk mert igen vétkeztűnk.

Most-is szolgaltunk mi az kik mi
szolgaink, Voltanak mivel az mi ál-
nokságink, Meg foka fodtanak gya-
kor-

korlott bűneink, El testem hadtak
sőt nevelték gonofságink.

Az mi hozzánk küldött Isten
Prophetait, Meg utálván megve-
tettük ő szolgáit, Semminek tartot-
tuk az Urnak hagyását, Labunk alá
nyomtuk ő Parancsolatit.

Ez az oka hogy imáron ő is min-
ket, Nem nevénnem tuggyami ve-
szedelmünket, Be dugya szent fület
hogy üvöltesünket, Ne hallana es
nem szanna meg bennünket.

Mienk oh Ur Isten az ortalazás,
Még-is érdemellyük hogy a-
maz nagy romlás, Reánk jőjjön el-
lenfőgtől szidalmazás, Ez szikszay
nap közt legyen nagy káromlás.

De kérünk tégedet többé fegy-
veredet, Szánd meg híveidet és
adgy csendeséget, Az mi sziveink-
ben önts tellyes örömet, Fordicsd
el mirőlunk az veszedelmeket.

Mind

Mind ezeket Isten azért eselekedte, Hogy szent tekintetű minden ember féllje, Ó Szent Tanácsának legyen köztünk helye, Es így rettegteflék tőlünk nagy ereje.

Farjul ki tétettünk minden embereknek, Az kik körülöttünk laknak ellenfegek, Es az kik utzáin elmennek ez helynek, Feljeket csovalvan minket súvöltönek.

Ez nagy kárvallásban mi nem csüggegyünk el, Sőt inkább örvengyünk Istennek vigfzivel, Juffanak efszünkben ezek nagy örömmel, Hogy az nagy Ur Istent szolgallyuk éltünk el.

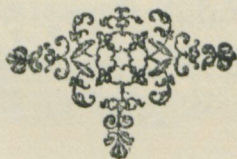
Jollehet most minket kárral látogatott, De tudom végképpen ő el nem taszított, Mint ő öröksegét magának valasztott, Szolgallyuk vigfzivel kiket még megtartott.

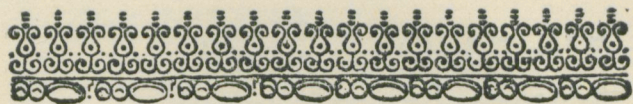
Ne csudálkozzál hát ki ezeket
hallod, Hogy minket Istenünk kezzel
látogatott, Ne mond azt felőlünk
hogy immar el hagyott, Hiszem
országából vigasztalást nyuitott.

Békeség istápjá kegyesség pál-
czája, Vigaság olayja nagy öröm-
nek árja, Igaságnak Attya Jóság-
nak ő habja, Hit allandósága mi
helyünk meg szállja.

Az ezer hatszazban es nyoltz-
van kilentzben, Az szent György
havának utolsó hetiben, Ez
romlásunk kesett nekünk
keservefen, Olvashad
ez irott együgyű
versekben.

V E G E.





Mága sirálmas forsat kesergő
MAGYAR THALIA.

*Ad notam: Fajmelly siralmat es
vilag.*

1.

HAllyatok megzokogását,
Magyar Thalia siralmat,
Mikent kesergi romlását,
Szomorú forsat.

2.

Há szivem tablája nyilnék.
Mély álmom tuled távoznék,
Fejem Forrása változnék,
Hogy könyvezhetnék.

3.

Mert az Ur reám haragját,
Fel gerjezte sebet lángját,
Ellenem fordítá átkát,
Boszszuálását.

A 5

Meg

4.

Meg fokasítá az csapást,
Határimban az Jajgatást,
El változtata az áldást,
Eseőröm mondaft.

5.

Ki valék tündöklő haza,
Vagyok idegenek váza,
El hullott szépségem máza,
Szemem meg áza.

6.

Bűneim fertő fullánkja,
Mivélte hogy csapás habja,
Reám borujjon melly árja,
Isten haragja.

7.

Koronám földhöz veretett,
Rab háj rajta nevelkedet,
Mellyet szívem el epedet,
Erőm el vészet.

8.

Idegenre eőröklégim,

Szal-

Szallotak ékes házaim,
Nevelik ezek javiaim,
Sűrű siralmim.

9.

Kenyeremben alig eszem,
Vizemét nagy árron vészem,
Szomfzédimtul nevettetem,
Hátra vettetem.

10.

Idegen kezét nyújtotta,
Javaimat elprædálta,
Nemzetemet meg rontotta,
Földre tapotta.

11.

Meg vidalmúlt hogy birvelem,
Félémélkedet ellenem
Ha velem nem léfz Istenem,
El fogy feregem.

12.

Valakik itt által mennek,
En rajtam mind süvöltlenek,

Let

Lettem esufsága mindennek,
azért nevetnek.

13.

Haborufágot fzenyvedek,
Nyugodalmat nem lelhetek,
Még pihenést sem vehetek,
Jót nem nézhetek,

14.

Könyvéim orczámon folynak,
Mert határim pufztittatnak,
Lakosim szellyel bujdosnak,
Sirnak s' ohajtnak.

15.

Megszűne cöröme szivemnek,
Nincs vigeneke nyelvemnek,
Mert mindön felől fértenek,
Káral illetnek.

16.

Szomorúan foházkodom,
Mert nincsen földi gyámolom,
Igyetógyot allapatom.
Siralmas sorfom.

Uram

17.

Uram előtted szívemet,
Kitöltöm miként az vizet,
Fel emelem kezeimet,
Lássad igyemet.

18.

Mivel jó voltod az egig,
Fel fuat ne bűnted sokáig,
Csapásod ne tarcs mindéltig,
Elegéld eddig.

19.

Hol vadnak régi szerelmim,
Indullynak meg béleim,
Csekerülly meg mert népeim,
Nyögnek frigyefim.

20.

Légyen békeség földemben,
Ujics meg bagyat lelkemben,
Hogy téged vig éneklésben,
Algyalak Amen.

V E G E.



*Igaz meg-iratása egy Csudatermet-
nek. melyet az 1692. Esztendőben, Boldog-
Aszszony havának harmadik napján Bol-
Schweiszteritz névű faluban Schweinitz
től félmér földnyire edgy juh ellet; ez mit
jelentsen, csak Isten tudója a' mint
bővebben meg érthetnyi ez Enekből,
mellynek notaja:*

Szolit minket Christus Urunk, &c.

JEr Férfiak és Aszonyok, nagy csuda dolgot hal-
lyatok, mely történt bizonyosan: /: ez esztén-
dő folyásában, boldogaszonynak havában, meg-
lőtt nyilvánságosan.

Az Bol-Schweiszteritz faluban, mely van *Slesia*
országban, közel Schweinitz Városhoz:/: Egy juh
nagy csudálatosan, ellett egy Bárányt buglyássa,
mellyet ez irás ki hoz.

A' báránynak feje gyapja, szokás szerint ábrá-
zatja, volt néznyi köllemetes:/: De feje csudála-
tosan, vala formálva buglyássa, föl-állot s' volt
egyenes.

A' két fül közöt elsőben, volt három uynyi szé-
lessen, folyúl gömbölyü vala:/: fekete s' halaván
fizinü, páva farkával egyezü egyenesen áll vala.

Sok fő s' alatson Emberek, csudálván nézték sze-
mélyek, e' dolgot ő szemekkel:/: mivel emberek
rudtára, illy csuda-termet láttára, nem hallatott
fülekkel.

Két

Két egész nap ele ugyan, de azután igen gyorsan,
nem vévén juh magához :/: De magától el-taszit-
ván, semmiképpen nem szoptatván, jutta ő halálá-
hoz.

Oh czifra Ember nézd itten, oktalan állattal
Isten, mutatja te pompádat :/: a' mellyel a' te lel-
kedet, pokolra eyted testedet, örök kinra magadar.

Isten föl-fuvalkodságért, a' Lucifert pompaság-
ért taszította pokolra :/: Te-is el-merültél abba, a'
nagy gonosz|czifraságba, nem mehetz menyor-
szágra.

A' szép Jესus szegénységben, jőve mézitelenség-
ben, élt és meg-is holt abban :/: ő alázatofságával,
és keserves halálával, nyerte, ne juss pokolba.

De mostan minden föl fordult, az egész világ
meg-bodult, a' czifraságot üzi :/: De a' czifraság
valaha, hoz kinokat, kiknek soha, meg nem szűnik
nagy bűz.

Czifraság által bé csufznak, nagy ésfok vétkek
bé-másznak, kiváltképpen bujafság :/: Jay ki által
botránkozás, jön-ez nyilván igaz mondás, annak
lész örök jajság

Mostmár meg'nem választhatnyi, Nagyot kicsinyt
nem tudhatnyi, nints közöttök külömbség :/: Ki ma
faluról Városba, jött mindgyátt vagyon buglyája,
mind egyeránt Nemesség.

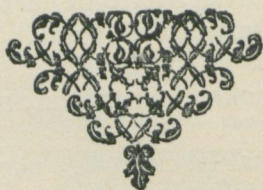
Soknak igen fodor haja, van de kenyérnélkül
foga, egy garas lintsházában :/: mindenét a' mi-e'
vagyon, minden napon azt csak nagyon, önti czi-
fraságában.

Azért oh Afzonyi RendeK, Magdolnát ti köves-
sétek, térjeteK a' Chrístushoz :/: Hagyátok-el az
nagy

sagy pompát, csokolyátok Christus lábát, fordul
ván Jesustokhoz.

Hanckem el nem hiszitek, a' mit most jelentek
néktek, azt mondván hogy nem igaz :/: Hites
sétek magatokkal, hogy Bécsbe hozták
bizocyal ctt meg-lárnyi, hogy
igaz. Amen.

Németből Magyarra for-
ditatott die 28. Martij
Anno 1692.



A' Kegyes Lélekriek Lelki
vigasztalást szerző

IDVESSÉG PAISSA.

Mellvet:

Az Isten Anya-
szent-edgý-háznak a'
Magyar Nemzetben levő
igaz tagjainak lelki
használókra

Fordította

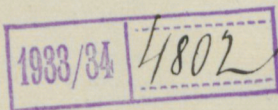
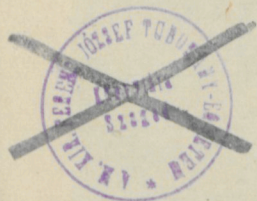
AVENARIUS JANOSBÓL.

OSZTOPANTI
PERNYESZI SIGMOND.



L Ó T S E N,

BREWSTER SAMUEL által,
M. DC. XCIII.



Carissimo D^{no} M^{do}
li Rotavide pro
memoria & re
cordatione offert
Joanes van Baken
junior.

Pro remissione
et perpetua reco
rdatione exequium et
vilem defunctum regi
grat C. D. Lodovici
Joanes van Baken

Carissimo D^{no} M^{do}
Lodovico in testam
in fidei amica
donec dat
Lodovico van Baken